

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΒΑΡΝΑΒΑΝ (*)

Τοῦ Μητροπολίτη Ταμασοῦ κ. ΗΣΑΪΑ.

*«Δεῦτε τῶν Κυπρίων ὁ δῆμος
σήμερον φαιδρῶς ἐορτάσωμεν,
ἐπὶ τῇ θείᾳ πανηγύρει
τοῦ ἐνδόξου Ἀποστόλου
καί θεοκήρυκος... Βαρνάβα».*

Μέ αὐτούς τούς λόγους μᾶς καλεῖ ὁ Μελωδός τῆς Ἐκκλησίας μας νά ἐορτάσομε καί νά πανηγυρίσομε τή μνήμη τοῦ ἐνδόξου, τοῦ πρώτου ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα, Ἀποστόλου Βαρνάβα.

«Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν, Ἀρχιερεύς».

Μακαριώτατε,

ἐκλεκτή ὁμήγυρη τῶν Πανιερωτάτων Μητροπολιτῶν καί τῶν Θεοφιλεστάτων Χωρεπισκόπων καί Ἐπισκόπων,

τίμιο Πρεσβυτέριο, ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Διακονία καί συνεκλεκτή σύναξη τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας ἀποτελεῖ καύχημα τῆς Ἀποστολικῆς καί Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί μέγα σέμνυμα τῆς κατὰ Κύπρον Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ὑπῆρξε «στῦλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» τῆς πρώιμης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καί ἰδρυτής καί θεμέλιο τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας.

(*) Ἐλέχθη στὸν ἱ. ναὸ Ἀπ. Βαρνάβα Δασούπολης (Λευκωσίας) κατὰ τὸ συλλεῖτουργο τῆς ἐορτῆς του, τὴν 11η Ἰουνίου 2010.

Ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς, ὁ καί συγγραφέας τοῦ βιβλίου τῶν «Πράξεων Ἀποστόλων», παρὰ τήν περιεκτικότητα καί τή δωρικότητα τοῦ λόγου του, ἀφιερώνει, εἰδικά γιά τόν Ἀπόστολο Βαρνάβα, ἐκτενεῖς ἀναφορές καί μᾶς παρέχει καίριες καί κύριες πληροφορίες γιά τήν προσωπικότητα καί τό ἔργο του.

Καί εἶναι εὐλογη ἡ αἰτία τῶν γραφομένων τούτων, γιατί ὁ Ἀπόστολός μας διακρίθηκε καί ἀπέβη ἓνα ἀπό τά σημαντικότερα στελέχη τῆς ἀρχέγονης Ἐκκλησίας.

Εἶναι χαρακτηριστικές, καί ὄχι ἄνευ λόγου καί σκοπιμότητας, οἱ πληροφορίες πού μᾶς παρέχονται γιά τόν Ἀπόστολο Βαρνάβα. Ἦταν, ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς, καταρχήν, ὁ Βαρνάβας «Λευΐτης, Κύπριος τῷ γένει» (Πρ. 4,36). Καί αὐτή ἡ εἰδηση δέν εἶναι ἀσήμαντη, γιατί ἔρχεται νά διερμηνεύσει τό ρόλο, τόν ὁποῖο ἐπιτέλεσαν ἄνθρωποι, καταγόμενοι ἀπό τήν πατρίδα μας, τήν Κύπρο, σέ σχέση μέ τή διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

Μετά τό μαρτυρικό διά λιθοβολισμοῦ θάνατο τοῦ ἀρχιδιακόνου Στεφάνου στήν Ἱερουσαλήμ καί τό διωγμό πού ἐπακολούθησε, παρατηρήθηκε διασπορά τῶν «μαθητῶν» τοῦ Χριστοῦ· ἔτσι λεγόντουσαν οἱ πρῶτοι Χριστιανοί. Καί αὐτοί, μετά τή θλίψη τοῦ διωγμοῦ, φεύγοντας ἀπό τά Ἱεροσόλυμα, διῆλθαν «ἕως Φοινίκης καί Κύπρου καί Ἀντιοχείας», διαδίδοντας τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Καί σημειώνει ὁ ἱερός συγγραφέας τῶν Πράξεων, ὅτι αὐτοί οἱ διασπαρέντες ἦταν «ἄνδρες Κύπριοι καί Κυρηναῖοι» (Πρ. 11,20). Καί τούτη ἡ ὑπογράμμιση τοῦ Λουκᾶ καί πάλι δέν εἶναι τυχαία. Γιατί Κύπριοι, μέ ἐπικεφαλῆς τόν Ἀπόστολο καί Κύπριο τήν καταγωγή Βαρνάβα, σημειώνονται καί καταγράφονται ἀπό τούς πρῶτους στίς ἱερές σελίδες τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅτι πρωτοστατοῦν στή διάδοση τῆς ἐν Χριστῷ νέας οἰκονομίας.

Ἰδιαίτερα γιά τόν Ἀπόστολο Βαρνάβα διαγράφεται καί ἄλλοῦ τό μέγεθος τῆς προσωπικότητάς του, ἀφοῦ, πάλι κατὰ τό Λουκᾶ, «ἦν ἀνὴρ ἀγαθός καί πλήρης Πνεύματος Ἁγίου» (Πρ. 11,24). Καί ἐξαιτίας αὐτῶν τῶν γνωρισμάτων τοῦ χαρακτῆρά του, ἐνῶ λεγό-

ταν αρχικά Ἰωσῆς, τώρα μετονομάζεται ἀπό τούς Ἀποστόλους «Βαρνάβας,... ὃ ἐστι μεθερμηνευόμενον υἱός παρακλήσεως» (Πρ. 4,36). Συνάλληλη μέ τήν ἀναφορά τούτη εἶναι καί ἡ παρατήρηση, γιά τό Βαρνάβα, τήν ὁποία κάμνει μερικούς αἰῶνες ἀργότερα, στό *Ἐγκώμιό του* καί ὁ μοναχός Ἀλέξανδρος, γιά νά τονίσει, ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἅγιο φώτισε τούς Ἀποστόλους νά τόν μετονομάσουν ἔτσι.

Εἶχε, ἐπομένως, ὁ Βαρνάβας ὡς πρῶτο γνώρισμα τοῦ προσώπου του τήν πληρότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἦταν μεγαλοπρεπής καί «ἀπό τῆς ὄψεως ἀξιοπρεπής», ὑπογραμμίζει καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἀκριβῶς γιά νά διερμηνεύσει τό μέγεθος τῆς ἀγάπης του πρός τό Θεό καί τῆς ἀφοσίωσής του πρός τήν Ἐκκλησία καί τό λαό τοῦ Θεοῦ. Τούτη τή μεγαλοπρέπεια τοῦ προσώπου του βλέποντας μερικά χρόνια ἀργότερα καί οἱ εἰδωλολάτρες καί τοικοι στά Λύστρα, τόν ἐξέλαβαν, κατά τήν εἶδηση τῶν Πράξεων Ἀποστόλων, ὡς τό Δία (Πρ. 14,12).

Ἀλλά καί ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς πνευματικῆς ἐπιβλητικότητάς του, οἱ Ἀπόστολοι τοῦ ἀνέθεσαν νά μεταβεῖ στή νεοσύστατη τότε τοπική Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας, ὥστε καί νά τή γνωρίσει ἀπό κοντά, ἀλλά καί νά τή στηρίξει στήν πίστη τοῦ Εὐαγγελίου. Λέγει τό ἱερό κείμενο: «Ἐξαπέστειλαν οἱ Ἀπόστολοι Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας· ὃς παραγενόμενος καί ἰδὼν τήν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καί παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ» (Πρ. 11,22-23).

Τό ὅτι ὁ Βαρνάβας εἶχε ἡγετικό ἀνάστημα καί καίριο ρόλο μέσα στήν πρώτη Ἐκκλησία καταφαίνεται καί ἀπό ἄλλες περιπτώσεις. Εἶναι, καί πάλι καταδεικτική ἡ πληροφορία τοῦ κειμένου τῶν Πράξεων, ὅτι αὐτός ἀναλαμβάνει τήν πρωτοβουλία νά παρουσιάσει καί νά ἐγγυηθεῖ στούς Ἀποστόλους τόν πρῶν διώκτη τῶν Χριστιανῶν καί ζηλωτή τῶν πατρικῶν του παραδόσεων Σαούλ, τόν μετέπειτα Ἀπόστολο Παῦλο.

Ὅλοι, μετά τή μεταστροφή τοῦ Σαούλ στό Χριστιανισμό, τόν ἀπέφευγαν, γιατί δέν πίστευαν στήν εἰλικρίνεια τῆς συμπερι-

φορᾶς του. Γράφει χαρακτηριστικά γιά τό γεγονός αὐτό ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς: «Παραγενόμενος δέ ὁ Σαῦλος εἰς Ἱερουσαλήμ ἐπειρᾶτο κολλᾶσθαι τοῖς μαθηταῖς καί πάντες ἐφοβοῦντο αὐτόν, μή πιστεύοντες ὅτι ἐστί μαθητής. Βαρνάβας δέ ἐπιλαβόμενος αὐτόν ἤγαγε πρὸς τοὺς ἀποστόλους, καί διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ἐν τῇ ὁδῷ εἶδε τόν Κύριον καί ὅτι ἐλάλησεν αὐτῷ, καί πῶς ἐν Δαμασκῷ ἐπαρρησιάσατο ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ» (Πρ. 9, 26-29). Ἔτσι τό κύρος τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα ἦταν ἐκεῖνο πού ἀποτελέσε καί τό ἐχέγγυο γιά τή γνησιότητα τῶν αἰσθημάτων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τήν Ἐκκλησία καί, ἐπομένως, τῆς φυγάδευσης τῶν ὁποίων ἀμφιβολιῶν γιά τόν πρῶην διώκτη.

Καί τούτη δέν εἶναι ἡ μόνη περίπτωση, γιατί καί στή συνέχεια πάλι ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ψάχνει καί ἀναζητᾷ καί ἀνευρίσκει τόν Ἀπόστολο Παῦλο, γιά νά τόν ἐντάξει μέσα στό ἱεραποστολικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. «Ἐξῆλθε δέ εἰς Ταρσόν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον, καί εὐρών αὐτόν ἤγαγεν αὐτόν εἰς Ἀντιόχειαν» (Πρ. 11,25). Μέγα, λοιπόν, τό κύρος ἀλλά καί τό ἔργο τοῦ Βαρνάβα. Γιά τό γεγονός αὐτό εἰδικά θά διηγηθεῖ ἀργότερα ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν Ἐπιστολή του πρὸς Γαλάτας, λέγοντας: «Ἦμην δέ ἀγνοούμενος τῷ προσώπῳ ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Ἰουδαίας ταῖς ἐν Χριστῷ» (Γαλ. 1,22). Ἔτσι μπορούμε χωρίς ἐπιφύλαξη νά διατυπώσουμε πῶς ἡ προσωπικότητα τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα ἦταν ἐκεῖνη πού ἀποτελέσε τή βάση τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μέσα στήν Ἐκκλησία καί τῆς ἐπίσημης ἀνάληψης ἀπό αὐτόν τοῦ ἔργου τῆς ἱεραποστολῆς. Ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας ἀποτελεῖ μέ αὐτό τόν τρόπο ἰδανικό πρότυπο γιά κάθε Ἀρχιερέα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά καί γιά κάθε ἄνθρωπο πού θέλει νά εἶναι σωστός ἡγήτορας. Παρόλο πού προεῖδε τό λαμπρό μέλλον τοῦ Παύλου στή διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου καί ἀντιλήφθηκε τά μεγάλα χαρίσματα τῆς προσωπικότητάς του, δέν τόν ἀντιμετώπισε ποτέ ὡς ἀνταγωνιστή, ὅπως πολλοί σήμερα ἀντιμετωπίζουν συναδέλφους τους πού ἔχουν δυνατότητες καί ἱκανότητες. Ἀντιθέτως ἔπεισε τούς ἐν

Χριστῷ ἀδελφούς του νά τόν ἀποδεχτοῦν. Παρόλο πού, ὅπως εἶπαμε, ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας ἔχαιρε μεγάλου κύρους καί σεβασμοῦ στήν πρώτη Ἐκκλησία, ποτέ δέν προέβαλε τόν ἑαυτό του πάνω ἀπό τούς ἄλλους γιά νά ξεχωρίσει, καί αὐτούς πού ἔβλεπε ὅτι εἶχαν χαρίσματα τούς προωθοῦσε καί τούς πρότεινε ὡς καλυτέρους καί ἄξιους, ποτέ δέν πρόδωσε τή φιλία του μέ τούς ἄλλους Ἀποστόλους, ἐπιδιώκοντας περισσότερη τιμή καί δόξα, ἔστω καί ἂν τόν θαύμαζαν καί δικαίως τόν ἀποκαλοῦσαν «υἷόν παρακλήσεως». Ἦθελε νά εἶναι Θεάρεστος καί ὄχι ἀνθρωπάρεσκος. Μέ τόν Ἀπόστολο Παῦλο σέ κάποιο στάδιο τῆς συνεργασίας τους εἶχαν διαφωνία καί μέ θάρρος εἶπε τή γνώμη του. Μετά ἀπό αὐτό, ὅμως, δέν ἄφησε στήν ψυχή του νά ἐμφωλεύσει ὁ φθόνος καί ἡ ἔχθρα, ἀλλά ἡ συγκατάβαση καί ἡ προσευχή. Ἔτσι, κατόπιν τούτου, δέν σχολίασε τόν Ἀπόστολο Παῦλο καί σιώπησε γιά τό γεγονός. Πάντοτε μέ κορωνίδα τήν ἀγάπη προχωροῦσε στό ἔργο τῆς διακονίας του ἀθόρυβα, ἀλλά καί συλλογικά, θέλοντας πάντοτε νά ὑπάρχει ἐνότητα μεταξύ τῶν ἀδελφῶν. Ἔτσι τό γεγονός αὐτό χαρακτηρίστηκε στήν Ἐκκλησία μας παροξυσμός Ἀγάπης καί ἀποτελεῖ σέ ἀνάλογες περιπτώσεις μέγα παράδειγμα συμπεριφορᾶς γιά ἐμᾶς τούς χριστιανούς.

Μακαριώτατε καί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ὁ Βαρνάβας δέν διακρινόταν μόνο γιά τήν ποιότητα τῆς πνευματικότητας καί τοῦ περιεχομένου τῆς καρδιάς του. Τό πνευματικό τοῦτο μέγεθος τοῦ Ἀποστόλου εἶχε ὡς παρακολούθημα καί ἕνα ἄλλο ὑψιστο γνώρισμα τῆς ζωῆς του. Ἦταν ὁ Βαρνάβας, θά λέγαμε, ἀνθρωπος τοῦ πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἦταν ὁ ἐλεῶν μέ ἰλαρότητα, κατὰ τόν Ψαλμωδό, ὅλη τήν ἡμέρα (Ψαλμ. 36,26). Καί, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δέν εἶναι ἄστοχη ἡ ἀναφορά τοῦ εὐαγγελιστῆ Λουκᾶ ὅτι αὐτός πρῶτος ἔχοντας ἕνα ἀγρόκτημα στά Ἱεροσόλυμα, τό πώλησε καί κατέθεσε τό ἀντίτιμο τῆς ἀξίας του στά πόδια τῶν Ἀποστόλων, ὥστε, ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νά ἐγκαινιάσει τόν ἅγιο θεσμό τῆς κοινοκτημοσύνης καί τῆς λει-

τουργίας τῶν καθημερινῶν συσσιτίων-τραπεζιῶν, πού ὀνομάστηκαν Ἀγάπες, γιά τά φτωχά μέλη τῆς Ἐκκλησίας (Πρ. 2, 46). Καί ἀκόμη στό πρόσωπο τοῦ Βαρνάβα, τοῦ προστάτη τῶν ἐνδεῶν, ἐμπιστεύεται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας τή «λογία» (Πρ. 11, 29-30), δηλαδή τό ταμεῖο μέ τίς ἐλεημοσύνες γιά τοὺς φτωχοὺς τῆς Ἱερουσαλήμ.

Θεωρητικός, λοιπόν, καί πρακτικός ἀναδεικνύεται καί καταξιώνεται καί προβάλλεται στό στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας. Ἀπό τά χέρια του πηγάζουν τόσο ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὅσο καί τό περίσσευμα τῆς ἀγάπης του γιά ὅλους, ὅσοι ἔχουν ἀνάγκες.

Αὐτός, λοιπόν, Μακαριώτατε, εἶναι ὁ Ἀρχιερέας, πού ἔπρεπε γιά μᾶς. Καί αὐτός μᾶς ἔλαχε χάριτι Θεοῦ. Γιατί αὐτός ἐγίνε τό δοχεῖο τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὥστε διὰ μέσου τοῦ προσώπου καί τοῦ ἔργου του νά σπαρεῖ καί νά φυτρώσει καί νά τελεσφορήσει ὁ καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί στήν Κυπριακή τούτη χώρα, στήν ὁποία παροικοῦσαν οἱ πρόγονοί μας καί μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ παροικοῦμε κι ἐμεῖς σήμερα.

Κι αὐτή ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τόν ἔφερε στήν Κύπρο, κατά τήν πρώτη περιοδεία, μαζί μέ τόν Ἀπόστολο Παῦλο καί τόν ἀνεψιό του Μᾶρκο, προκειμένου νά θεμελιώσουν καί ἐδῶ τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Στά Ἀγιολόγια τῆς Ἐκκλησίας μας καί στή συνείδηση τοῦ λαοῦ μας ἔκδηλα καταμαρτυροῦνται τά ἔργα καί οἱ πράξεις τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα. Καί καταχωρίζονται τά ὀνόματα τῶν πρώτων Ἐπισκόπων, τοὺς ὁποίους αὐτός χειροτόνησε, προκειμένου νά στερεωθεῖ καί ἐδῶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Καί, τελικά, τό μέγεθος αὐτῆς τῆς ἀγάπης του γιά τό Χριστό καί γιά τήν Κύπρο ἰδιαίτερα, τόν ὁδήγησαν καί γιά δεύτερη κατὰ σειρά ἐπίσκεψη, μαζί μέ τόν Μᾶρκο, στήν Κύπρο. Καί ἔμελλε ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας νά ἐξοφλήσει τόν ἔνθεο αὐτό ζήλο του γιά τήν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, τή δική μας Ἐκκλησία, μέ τό μαρτυρικό διὰ λιθοβολισμοῦ θάνατό του. Καί νά μᾶς ἀφήσει ὡς ἀτίμητο θησαύρισμα τό λείψανό του καί τό χαριτόβρυτο τάφο του.

Ταυτόχρονα, όμως, ο Ἀπόστολος Βαρνάβας ἄφησε ὡς διαχρονική ἱερή παρακαταθήκη σέ ὅλους ἐμᾶς, καί ἐννοῶ εἰδικά ἐμᾶς τούς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, τό θεοφιλές καί χριστοτερπές παράδειγμά του.

Τιμώντας σήμερα σ' αὐτή τή λειτουργική καί συνοδική σύναξη τή μνήμη τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, ἰδιαίτερα καλούμαστε, ὅσοι εἴμαστε διάδοχοί του στό Ἐπισκοπικό διακόνημα, νά «ἐπακολουθήσωμε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ» (Α' Πέτρ. 2, 21). Μᾶς θέλει ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας νά γίνουμε πιστοί ἐν λόγῳ καί ἔργῳ, μιμητές καί ἀκόλουθοί του. Νά συνδυάζομε, δηλαδή, τό γνώρισμα «τοῦ υἱοῦ τῆς παρακλήσεως», νά εἴμαστε κι ἐμεῖς «ἄνδρες ἀγαθοί, πλήρεις Πνεύματος Ἀγίου», ὥστε νά ἀποβαίνομε πλήρεις ἔργων πνευματικῶν καί ἐλεημοσυνῶν καί νά πρωτοστατοῦμε σέ ἔργα εὐποιίας καί φιλανθρωπίας.

Ἀλλά, τιμώντας τόν Ἀπόστολο Βαρνάβα σήμερα, ἔχομε ἀκόμη χρέος, ὡς Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, νά παρακολουθήσωμε καί μιάν ἄλλη διάσταση τῆς προσωπικότητάς του. Εἶναι γνωστό, ὅτι τότε, μέσα στούς κύκλους τῆς ἀρτιγέννητης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στά Ἱεροσόλυμα, παρετηρεῖτο μιά ἐπιφύλαξη καί μιά ἀνασταλτικότητα, ὡς πρός τήν ἐπέκταση καί τή συμπερίληψη ὡς μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καί ἄλλων ἀνθρώπων, ἐκτός ἀπό τούς Ἰουδαίους. Τό κείμενο τῶν Πράξεως Ἀποστόλων μνημονεύει, ὅτι, μετά τή διασπορά τῶν μαθητῶν στή μείζονα Παλαιστίνη, στήν Ἀντιόχεια καί στήν Κύπρο, ἐξαιτίας τοῦ διωγμοῦ, πού ἄρχισε μέ τό Στέφανο, οἱ διασπαρέντες «ἐλάλουν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ» μόνο στούς Ἑβραίους ἤ καί στούς Ἑλληνιστές, καί ὄχι στούς εἰδωλολάτρες. Ὡς ἐπὶ τοῦτο, ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἐπιχειρεῖ καί κατορθώνει νά διασπάσει αὐτό τόν ἐγκλωβισμό τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος καί νά τόν ἐξακτινώσει «εἰς πάντα τά ἔθνη» καί νά τοῦ προσδώσει τόν οἰκουμενικό του χαρακτήρα εἶναι ὁ δικός μας Ἀπόστολος Βαρνάβας.

Δέν εἶναι διόλου τυχαῖο, μάλιστα, τό γεγονός, ὅτι ὁ Βαρνάβας προσεταιρίζεται καί τόν πρῶν συμφοιτητή του καί πρῶν διώ-

κτη τοῦ Χριστιανισμοῦ Σαούλ. Δέν εἶναι, δηλαδή, συμπτωματικό τό γεγονός, ὅτι αὐτός τόν παρουσιάζει καί τόν ἐγγυᾶται στούς «δοκοῦντας στῦλοι εἶναι τῆς Ἐκκλησίας» (Γαλ. 2, 9), δηλαδή τούς Ἀποστόλους. Καί ἀκόμη δέν εἶναι καθόλου τυχαῖο, ὅτι αὐτός ὁ Βαρνάβας ἀναζητεῖ τόν Ἀπόστολο Παῦλο στήν Ταρσό, ὅπου ἦταν ἀγνοούμενος, δηλαδή περιθωριοποιημένος, καί τόν παραλαμβάνει καί μαζί καί οἱ δύο ἐγκαθίστανται στήν Ἀντιόχεια. Καί ἀκόμη δέν εἶναι διόλου ἄσκοπο τό γεγονός, ὅτι, ἐνῶ λειτουργοῦσαν καί νήστευαν καί προσευχόντουσαν σέ λατρευτική σύναξη οἱ «μαθητές» τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ἡ τοπική χριστιανική κοινότητα τῆς Ἀντιοχείας, τότε ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Παρακλητοῦ Πνεύματος νά ἐντέλλεται: «Ἀφορίσατε δὴ μοι τόν Βαρνάβαν καί τόν Σαῦλον εἰς τό ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς. Καί τότε νηστεύσαντες καί προσευξάμενοι καί ἐπιθέντες αὐτοῖς τάς χεῖρας ἀπέλυσαν» (Πρ. 13, 2-3).

Ἔτσι, ἡ ἐπιλογή ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα τοῦ Βαρνάβα ὡς πρώτου καί τοῦ Σαύλου δεύτερου, προκειμένου αὐτοί νά ἐκδράμουν στήν Κύπρο καί νά συμπεριλάβουν μέσα στούς κόλπους τῆς οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὅλους τούς λαούς· αὕτη ἡ θεϊκή προτίμηση καταδηλώνει τήν καθολικότητα τοῦ εὐαγγελικοῦ πνεύματος, πού διαπότιζε τίς καρδιές καί τῶν δύο Ἀποστόλων. Εἶναι, ἐπομένως, ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας καί τοπικός Ἀπόστολος τῆς δικῆς μας Ἐκκλησίας, ἀλλά ταυτόχρονα εἶναι ὁ Βαρνάβας καί ὁ Ἀπόστολος τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ αὐτός πρῶτος ἐγκαινιάζει κατ' ἐπιλογή τοῦ Θεοῦ τό ἄνοιγμα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰ ἔθνη. Καί τότε ὑπῆρχαν οἱ «συντηρητικοί». Καί τότε ὑπῆρχαν ἐκεῖνοι πού ἐγκλώβιζαν τήν Ἐκκλησία στόν Ἰουδαϊσμό. Ἀλλά «ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται» (Β' Τιμ. 2, 9). Καί τό Εὐαγγέλιο πρέπει νά «τρέχη», κατὰ τόν Ἀπόστολο Παῦλο (Β' Θεσσ. 3, 1).

Γι' αὐτό, αὐτά εἶναι τά ζεῖδωρα μηνύματα πού μᾶς μεταγγίζει σήμερα τό πρόσωπο τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα. Ἡ μνήμη του ὡς Ἀγίου καί Ἀποστόλου καί πρώτου ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα δέν ἀπο-

τελεῖ ἀνάμνηση ἑνὸς προσώπου τοῦ παρελθόντος, ἀλλά συνιστᾷ κατάφαση μιᾶς κορυφαίας προσωπικότητας, ἡ ὁποία ζεῖ καὶ διδάσκει καὶ ἐντέλλεται διαχρονικά. «Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσιν» (Σοφ. Σολ. 5, 15). Ὡς οὖν ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας εἶναι παρὼν καὶ σήμερα, ἰδιαίτερα στή λειτουργικὴ αὐτὴ σύναξη καὶ προΐσταται αὐτῆς τῆς λατρευτικῆς μυσταγωγίας καὶ ἡ ὅλη ἁγία προσωπικότητά του προβάλλεται καὶ σέ μᾶς, ὥστε, μιμούμενοι αὐτόν, ἐπάξια νὰ γινόμεσθε διάδοχοί του καὶ τέκνα του καὶ νὰ ἀποβαίνομε εὐάρεστοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Πρέπει, Μακαριώτατε, καὶ ἅγιοι ἀδελφοί, στά βήματα τοῦ Ἀπ. Βαρνάβα καὶ ἐμεῖς νὰ πορευτοῦμε, καταπολεμώντας τὸν ἀνώφελο συντηρητισμὸ καὶ τίς φοβίες καὶ τὰ φαντάσματα τοῦ παρελθόντος, πού κρατοῦν μακριὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο. Τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ἀφορᾷ μόνο τοὺς τακτικὰ ἐκκλησιαζόμενους πού ἔχουν μίαν ἰδιαίτερα καλὴ ἐπαφὴ καὶ σχέση μέ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ἀφορᾷ ὅλη τὴν κοινωνία πού σήμερα νοσεῖ περισσότερο παρὰ ἄλλοτε καὶ χρειάζεται ἐσπευσμένα τὸ ὕδωρ τῶ ζῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ θεραπεύσει τὰ προβλήματα της. Πρέπει ὡς νέοι κολλυβάδες, χωρὶς νὰ ἐνοχλήσουμε τὸ δόγμα μας, νὰ ἐκσυγχρονίσουμε τὴν ποιμαντικὴ μέθοδο τῆς Ἐκκλησίας γιὰ νὰ μπορέσει νὰ τὴν ἀκολουθήσει ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος. Πρέπει ἀκόμη νὰ ἀφήσουμε πίσω μας παλαιὰ προκαταλήψεις καὶ ἐπιχωματώσεις πού κάλυψαν κατὰ καιροὺς τὸ γνήσιο πρωτοχριστιανικὸ μήνυμα τῆς Ἀγάπης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τέτοιες ἀπηρχαιωμένες νοοτροπίες κατάντησαν πολλές φορές τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς μίαν ἄλλην θρησκείαν σὰν τίς ἄλλες καὶ ἀπέτυχαν νὰ τὴν παρουσιάσουν ὡς ἕνα νέον τρόπο ζωῆς πού δημιουργεῖ ὄραμα καὶ ἐλπίδα στὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν καθιστᾷ ζωντανὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ κοινωνοῦ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἀπ. Βαρνάβας πού σήμερα βρίσκεται μαζί μας, Ἅγιοι Ἀδελφοί, αὐτὸ περιμένει ἀπὸ ἐμᾶς καὶ ἡ αἴσθησις αὐτῆς τῆς παρουσίας καὶ τῆς ὅλης ζωῆς τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, ὅχι μόνο σήμερα, κατὰ τὴν ἐπέτειο τῆς μνήμης του, μᾶς διαμνηνύει καὶ μίαν

ἄλλη διάσταση στή ζωή μας. Ἐναπτερώνει τήν πίστη μας καί ἀσφαλίζει τήν ἐλπίδα μας καί τρανώνει τήν προσδοκία μας ὅτι δέν πρόκειται τά κατεχόμενα, καί ἀγιασμένα ἀπό τά πόδια τῶν Ἀποστόλων, χώματά μας, νά παραμείνουν γιά πάντα συλημένα καί βεβηλωμένα ἀπό τόν Ἀττίλα. Καί ἀκόμη μᾶς εἰδοποιεῖ, ὅτι δέν πρόκειται τά ἱερά μας προσκυνήματα καί οἱ τόποι τῶν μαρτύρων καί τῶν ἀγίων μας νά κρατοῦνται γιά πάντα φυλακισμένα κάτω ἀπό τό βαρύ πέλμα τῆς κατοχῆς.

Ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας καί τό νέφος τῶν ἀγίων τῆς κατά Κύπρον Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, Μακαριώτατε καί λαέ τοῦ Θεοῦ ἀγαπημένε, σήμερα πού γιορτάζομε τόν Ἰδρυτή τῆς Ἐκκλησίας μας, μᾶς διατρανώνουν, ὅτι, ἂν ἐπιρρίψωμε τή μέριμνά μας τούτη στή δύναμη τοῦ Θεοῦ, θά ἀνατείλουν γιά μᾶς σύντομα μέρες χαρᾶς καί ἐλευθερίας. Τοῦτο μᾶς διερμηνεύεται καί μέ τό στόμα τοῦ Ψαλμωδοῦ: «Οὔτοι (οἱ ἐχθροί μας) ἐν ἄρμασι καί οὔτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δέ ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα» (Ψαλμ. 19, 8).

«Ἀπόστολε Βαρνάβα, ἰδρυτή καί προστάτη τῆς Ἐκκλησίας μας, κάμε τό θαῦμα τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς Πατρίδας σύντομη πραγματικότητα! Καί σύ, Κύριε τῶν δυνάμεων, διά πρεσβειῶν τοῦ Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ ἡμῶν Βαρνάβα, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν!»